

ZPRÁVY

Filosofické dílo G. V. Plechanova počíná být konečně přístupno českému čtenáři v obsáhlem a uceleném výběru. Již první dva svazky Plechanových *Vybraných filosofických spisů* (I, Praha 1959, 779 str.; II, Praha 1960, 760 str.), přeložené z pětidílného kritického vydání sovětské Akademie věd, přináší řadu zásadních — rozsáhlejších i drobnějších — filosofických prací, které vznikly většinou na konci XIX. století (I. sv.: 1883—1895, II. sv.: 1896—1903). Jsou tu předně Plechanovy studie, které byly namířeny proti narodníkům a poprvé uplatnily marxismus na ruské poměry (*Socialismus a politický boj, Naše neshody* aj.). Druhá skupina statí dokazuje vnitřní souvislost marxismu s předchozím vývojem materialismu (a filosofického a sociálně-politického myšlení vůbec), zároveň však zdůrazňuje, že vznik marxismu znamenal revoluční převrat v dějinách myšlení (např. *O vývoji monistického názoru na dějiny, Příspěvky k dějinám materialismu, K šedesátému výročí Hegelovy smrti* atd.). Třetí tématický okruh pak tvoří Plechanovy články propracovávající a propagující historický materialismus (*O materialistickém pojetí dějin, O úloze osobnosti v dějinách, Materialistické pojetí dějin* aj.); tu je třeba zvláště podtrhnout hloubku a originalitu Plechanových výkladů, které historický materialismus pojímají jako materialistické pojetí dějin — tedy vyzvedají jeho filosofický, světově názorový smysl. Pro Plechanova je přitom příznačné, že nikdy — a to se týká i ostatních statí — nezapomíná pro historické na přítomné a naopak a že nikdy uměle neodděluje „systematický výklad“ od kritického zápasu. Plechanovův kriticko-polemický zápal však nejvýrazněji vystupuje v článcích, které jsou namířeny proti revizionismu a proti „naším kritikům“ — profesionálním odpůrcům marxismu (*Bernstein a materialismus, Materialismus nebo kantovství, O Masarykově knize* atd.). Zde — a ovšem nejen zde — se jasně ukazuje, že Plechanovo filosofické dílo, neobyčejně důležité pro poznání dějin marxismu, nemá zdaleka jen smysl historický: je aktuální a podnětné stále.

Jiří Cetl

Nová kniha o marxistické teorii poznání vyšla koncem minulého roku v Německé demokratické republice. Autorem 500stránkového spisu *Beiträge zur Erkenntnistheorie und das Verhalten von Sprache und Denken* (vydalo nakladatelství VEB Max Niemeyer, Halle 1959) je ředitel Filosofického institutu na univerzitě v Greifswaldu prof. Erhart Albrecht. Kniha, která došla těsně před redakční uzávěrkou, bude recenzována v příštím čísle filosofické řady Sborníku, nicméně již nyní bychom chtěli upozornit na to, že se v ní autor zabývá v podstatě týmiž gnoseologickými otázkami, kterými se zabýval v řadě dřívějších prací, zejména v knize *Die Beziehungen von Erkenntnistheorie, Logik und Sprache* (Halle 1956). Že však nová kniha není pouhým shrnutím dříve dosažených výsledků a že v ní autor i na stejné kladené otázky hledá přesnější a úplnější odpovědi, o tom nás přesvědčí letně srovnání obsahu obou publikací. Ve spise *Beziehungen ...* se řeší především otázka vztahu mezi jazykem a myšlením v procesu abstrakce; otázce platnosti a zdůvodňování logických principů, kritice psychologismu a logicismu v logice a důkazu o „netotožnosti“ jazyka, gramatiky a logiky jsou věnovány další jeho kapitoly. V nejnovější práci Albrechtově je naproti tomu mnoho místa věnováno kritice Kantovy teorie poznání (a kritice Kantových kritiků), kritice novější buržoazní teorie poznání (zvláště kapitoly jednají o filosofii N. Hartmanna a o neotomismu) a také rozboru vztahu mezi dialektickým materialismem a speciálními vědami. I zde však nacházíme samostatnou kapitolu o poměru jazyka a myšlení v procesu abstrakce.

Josef Macháček

Probleme de logikă je soubor pěti statí, v nichž rumunští logikové Henri Wald (Úloha jazyka při vytváření a vývoji idejí), Pavel Apostol (Poznávací funkce pojmu), Dan Bădărău (O neurčitosti částečných soudů), Gustav Oeffenberger (Úloha negativního soudu v poznání objektivní skutečnosti) a Florea Tutugan (O některých syllogistických modech, jež nebyly zkoumány klasickou logikou) řeší logické a gnoseologické otázky. Tak nejrozsáhlejší příspěvek Apostolův (87—235) je ve skutečnosti zdařilým pokusem o zdůvodnění vědecké teorie poznání, neboť úlohu pojmu v myšlení vykládá autor důsledně jako úlohu pojmového myšlení v procesu poznání. Z ostatních příspěvků připoutá naši pozornost nejvíce poslední stať, ve které